

[Arbejds- og Socialministeren.]

kun som et af de Problemer, der tegner sig for Fremtiden, og som det vil være rimeligt at have Opmærksomheden henvendt paa.

Jeg forstod paa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at man kunde tænke sig at henvise Forslaget til et Udvalg. Det skal jeg selvfølgelig ikke have noget imod — man kan i det hele taget efterhaanden ikke have noget imod ret meget her i Verden. Jeg vil gerne drøfte disse Problemer nærmere, for ifølge Sagens Natur er jeg afskaaret fra at give Oplysninger om de 1 158 forskellige Andragender, der har været indsendt til os, og som vi har haft Lejlighed til at behandle i det lille Aars Tid, der er gaaet, siden Cirkulæret kom. Vi har ogsaa haft mange, undertiden store Deputationer. Jeg vil sige, at jeg har de bedste Minder fra Forhandlingerne med disse Deputationer. Der var endogsaa engang en Deputation paa 17 Mand, som kom rejsende hertil fra Jylland i et saadant Ærinde, saa man forstaar, at der er en vis Interesse for det, ogsaa en vis Ufortrødenhed og ikke Modvilje mod at begive sig paa en saa lang Rejse, som det undertiden kan være. Men det er sket nogle Gange — det siger jeg ikke for at forklejne nogen —, at en Deputations Medlemmer har haft Arbejdsløshedstal med, som, efter at vi har ladet dem nærmere analysere, ikke altid har kunnet holde. Det er ingen Kritik, det er kun de faktiske Forhold, og naar vi har set paa disse Ting, har vi som Regel talt os til Rette om dem.

Jeg kan sige med Hensyn til de 1 158 Andragender, som vi har modtaget, og som er behandlet indtil 29. Januar — der ligger igen Dynger derovre —, at vi har givet hel Dispensation til godt 22 pCt. af samtlige indkomne Andragender, delvis Dispensation til godt 20 pCt. og delvis Dispensation, men senere Afslag paa udvidet Dispensation til en halv Snes Procent, medens 40 pCt. har faaet Afslag og 8—9 pCt. har været saa deciderede, at Beskæftigelsescentralen af sig selv har givet Afslag paa disse Henvendelser.

Man kan godt her, som den ærede Ordfører gjorde — det bebrejder jeg ham slet ikke —, nævne enkelte Eksempler, men man kan sige sig selv, at ingen Mennesker, heller ikke en Minister, er i Stand til paa staaende Fod at imødegaa disse Eksempler; naar det drejer sig om 1 100—1 200 Henvendelser, som vi har modtaget i den Periode, kan man ikke huske alle Enkeltighederne, der knytter sig dertil. Men jeg skal ikke være uvillig til, hvis Ordføreren

for Forslagsstillerne faar Held til at føre Sagen i Udvalg, at møde op og dokumentere vor Stilling til de enkelte Forslag, som har været fremme. For glemmes maa det ikke, at der er en Række kommunale Opgaver, som Kommunerne skal løse selv uden at kunne regne med at faa Statstilskud. Jeg var selv indforstaaet med og har givet min Tilslutning til Udførelsen af offentlige Arbejder, saa længe Tyskerne var her i Landet; dengang kunde man næsten ikke finde et offentligt Arbejde saa ringe, at det ikke var mere værdifuldt for Landet som Helhed at faa det udført end at komme til at udføre Arbejde for de fremmede. Men i samme Øjeblik Situationen vendte, stillede det sig noget anderledes, og dette at Kommunerne har faaet Arbejder godkendt, betyder kun, at de kan faa Beløbene udbetalt under Forudsætning af en Arbejdsløshed af den og den Varighed og af det og det Omfang. For i det lange Løb maa man ikke tro, at Staten kan holde til at give Kommunerne det mægtige Tilskud, som blev givet under Krigen, og som jeg mener var forsvarligt ud fra de anførte Motiver.

Holder jeg mig til Hovedlinierne — og jeg vil sige til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at det ikke er værd, at vi ligefrem giver os til at drøfte Arbejdsløshed —, vil jeg sige, at jeg har været med før, ærede Medlem, dengang Statsministeren hed Stauning og Socialministeren hed Ludvig Christensen, og hvis det ærede Medlem vil kende Arbejdsløshedstallene i den Periode — jeg skal ikke læse dem op her, for det vil virke for chokerende —, kan han kigge efter i Statistisk Aarbog; saa vil han finde Arbejdsløshedstal, der siger Sparto til det, vi har set i det sidste Aar, en Arbejdsløshed, som holdt sig Sommeren igennem ikke et enkelt Aar men flere Aar, hvor man i Juni—Juli var oppe paa Arbejdsløshedsprocenter paa 16 og 17.

Det, som er det afgørende, er, om den Vurdering, som Regeringen lagde til Grund ved Udstedelsen af Cirkulæret af 19. Marts i Fjor, var gal eller rigtig, og naar vi i Foråret 1946 tog Spørgsmaalet om i større eller mindre Omfang at standse offentlige Arbejder, som blev udført med Tilskud af Staten, op til Overvejelse, var Baggrunden den, at der inden for adskillige Omraader formodedes at ville blive Mangel paa Arbejdskraft, og at der i det hele taget var store Vanskeligheder ved at fremskaffe den fornødne Arbejdskraft til de private Erhverv, ikke alene til Landbruget, men ogsaa til Industrien, Boligbyggeriet, Tørvproduktionen o. s. v. For at sikre, at Arbejdskraften i den saaledes